

sygn. akt II Cz 1289/14

POSTANOWIENIE

Dnia 20 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Dorota Gamrat - Kubeczak

Sędziowie: SO Mariola Wojtkiewicz

SO Tomasz Szaj (spr.)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w dniu 20 sierpnia 2014 r. w S.

sprawy ze skargi dłużnika H. M.

na postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym(...)M. M.z dnia 22 listopada 2013 r. w przedmiocie ustalenia kosztów postępowania egzekucyjnego w sprawie o sygn. akt Km 352/12

z udziałem wierzyciela (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością we W.

na skutek zażalenia dłużnika na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 22 kwietnia 2014 r. sygn. akt VI Co 56/14

postanawia

oddalić zażalenie.

SSO Tomasz Szaj SSO Dorota Gamrat – Kubeczak SSO Mariola Wojtkiewicz

Sygn. akt ***II Cz 1289/14***

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 22 kwietnia 2014 r. Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie odrzucił zażalenie dłużnika.

W uzasadnieniu Sąd I instancji wskazał, iż zarządzeniem z dnia 14 marca 2014 r. dłużnik został zobowiązany do uzupełnienia w terminie 7 dni od otrzymania zobowiązania braków zażalenia z dnia 10 marca 2014 r. na postanowienie Sądu z dnia 11 lutego 2014 r. poprzez: podpisanie zażalenia, precyzyjne wskazanie zarzutów odnośnie skarżonego postanowienia – wskazanie, czemu strona się z nim nie zgadza tj. przedstawienie zwięzłego uzasadnienia zażalenia, precyzyjne wskazanie o co wnosi – jego zmianę i w jakim zakresie, uchylenie; jakie rozstrzygnięcia się od Sądu Okręgowego domaga, złożenie odpisu zażalenia w 2 egzemplarzach oraz uiszczenie opłaty od zażalenia w kwocie 30 zł, pod rygorem odrzucenia zażalenia w przypadku nieuzupełnienia braków formalnych.

Sąd Rejonowy zauważył, iż odpis zarządzenia został dłużnikowi doręczony w dniu 05 kwietnia 2014 r. (przesyłka awizowana w dniach 21 i 29 marca 2014 r. i zwrócona w dniu 07 kwietnia 2014 r.)

Sąd I instancji podniósł, iż pomimo upływu terminu dłużnik nie uzupełnił braków formalnych zażalenia, a zatem, wobec niewykonania zobowiązania, zażalenie dłużnika na postanowienie Sądu z dnia 11 lutego 2014 r. na podstawie art. 370 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. podlegało odrzuceniu.

Zażalenie na powyższe postanowienie wywiódł dłużnik zaskarżając je w całości i wniósł o jego uchylenie, zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego od wierzyciela na rzecz dłużnika według norm przepisanych, dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z dokumentów załączonych do zażalenia, tj. zawiadomienia i zawiadomienia powtórnego z dnia 7 marca 2014 r. oraz doręczenie zarządzenia z dnia 14 marca 2014 r.

W uzasadnieniu skarżący wskazał, iż jak wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego postanowienia, Sąd I instancji przyjął fikcję doręczenia mu w dniu 5 kwietnia 2014 r. zarządzenia z dnia 14 marca 2014 r. po dwukrotnym awizowaniu przesyłki.

Według skarżącego nie otrzymał on od operatora pocztowego dwukrotnego awiza. Stwierdził, iż z posiadanych przez niego dokumentów wynika, że operator pocztowy tylko raz awizował przesyłkę, wrzucając do skrzynki pocztowej najprawdopodobniej tego samego dnia tj. 7 marca 2014 r. zarówno zawiadomienie jak i zawiadomienie powtarne, gdyż oba te dokumenty opatrzone są tą samą datą.

Skarżący podkreślił, iż ze względu na wielość obowiązków i zbliżające się wesele córki, zapomniał o terminie odbioru przesyłki z sądu. Dodał jednak, iż obowiązkiem operatora pocztowego było, po upływie terminu wskazanego w zawiadomieniu, doręczenie zawiadomienia powtórnego, co wynika wprost z przepisów i jest warunkiem bezwzględny przyjęcia domniemania prawidłowego doręczenia.

Zdaniem skarżącego operator pocztowy nie doręczył mu ponownie zawiadomienia powtórnego, poprzestając tylko na jednokrotnym zawiadomieniu o terminie odbioru przesyłki, wobec czego brak jest podstaw do przyjęcia domniemania skutecznego doręczenia przesyłki skarżącemu w dniu 5 kwietnia 2014 r., skoro operator pocztowy tylko raz poinformował go o terminie odbioru.

Skarżący nadmienił, iż tym samym zasadny jest wniosek o doręczenie mu zarządzenia z dnia 14 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie dłużnika okazało się nieuzasadnione.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji prawidłowo odrzucił zażalenie skarżącego z uwagi na nie usunięcie, mimo wezwania, jego braków formalnych.

Jak wynika z akt sprawy, zarządzeniem z dnia 14 marca 2014 r., dłużnik został wezwany do uzupełnienia braków formalnych zażalenia z dnia 10 marca 2014 r., poprzez jego podpisanie, precyzyjne wskazanie zarzutów odnośnie skarżonego postanowienia, precyzyjne wskazanie o co wnosi, złożenie odpisu zażalenia w 2 egzemplarzach oraz uiszczenie opłaty od zażalenia w kwocie 30 zł, w terminie tygodnia pod rygorem odrzucenia zażalenia.

Z adnotacji widniejących na przedmiotowej przesyłce wynika, iż została ona doręczona w sposób określony w art. 139 § 1 k.p.c., tj. w trybie tzw. doręczenia zastępczego. W ocenie Sądu Okręgowego, nie ulega wątpliwości, iż doręczenie to było skuteczne, albowiem przesyłka była prawidłowo awizowana.

Bezspornym jest także, iż braki formalne zażalenia nie zostały w określonym terminie uzupełnione, wobec czego trafnie Sąd Rejonowy zastosował mający zastosowanie również w postępowaniu zażaleniowym przepis art. 370 k.p.c., zgodnie z którym Sąd pierwszej instancji odrzuci na posiedzeniu niejawnym apelację wniesioną po upływie przepisanej terminu, nieopłaconą lub z innych przyczyn niedopuszczalną, jak również apelację, której braków strona nie uzupełniła w wyznaczonym terminie.

Sąd Odwoławczy podnosi, iż okoliczności podnoszone w zażaleniu w żaden sposób nie podważają prawidłowości zaskarżonego orzeczenia.

Podkreślić należy, iż skarżący w żaden sposób nie wykazał swoich twierdzeń, że nie otrzymał drugiego powiadomienia o skierowanej do niego przesyłce. Na uwagę zasługuje w szczególności okoliczność, iż z wywodów skarżącego jednoznacznie wynika, że wiedział on, że została do niego skierowana przesyłka albowiem otrzymał i zapoznał się z awizem z dnia 7 marca 2014 roku. Przedłożone przez skarżącego dwa zawiadomienia są tożsame, albowiem jest to oryginał i kopia tego samego dokumentu z dnia 7 marca 2014 roku. Natomiast powyższe awiza nie stanowią zawiadomień o przesyłce zawierającej wezwanie do usunięcia braków zażalenia, gdyż ta przesyłka została nadana przez Sąd dopiero w dniu 19 marca 2014 roku, a była awizowana w dniach 21 i 29 marca 2014 roku. Nadto na zawiadomieniu widnieje inny numer przesyłki. W związku z powyższym przedkładane zawiadomienia nie mają związku z doręczeniem wezwania do usunięcia braków zażalenia.

Ponadto należy zauważyć, iż fakt, że drugie zawiadomienie dołączone do zażalenia jest w rzeczywistości kopią zawiadomienia pierwotnego, w żaden sposób nie prowadzi do wniosku, że nie zostało ono skarżącemu pozostawione. Istotne jest bowiem, że na samej przesyłce zostały dokonane stosowne adnotacje o dacie powtórnego awizowania.

Niewiarygodne są twierdzenia dłużnika o braku otrzymania zawiadomienia o przesyłce, skoro sam składa zawiadomienie o innej przesyłce, a zatem operator pocztowy składa w skrzynce pocztowej zawiadomienia. Natomiast nie odebranie przesyłki należy wiązać z brakiem staranności samego dłużnika, który (jak sam wskazuje w zażaleniu) zapomniał o zawiadomieniu z dnia 7 marca 2014 roku, a także mylnie wiąże to zawiadomienie z niniejszą sprawą. W świetle powyższego nie sposób jest więc dać mu wiary o braku otrzymania zawiadomień o przesyłce wzywającej do usunięcia braków zażalenia.

W konsekwencji Sąd Rejonowy prawidłowo, na podstawie art. 370 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. odrzucił zażalenie dłużnika.

Mając powyższe rozważania na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c., w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

(...)

(...)

(...)

1. (...)

2. (...)

-(...)

(...)

3. (...)

4. (...)

(...)